

EPITAPHIVM LYDIAE

LYDIAE MARCONE VGLIONE (1926 - 2017)
FVNEBRIS LAVDATIO
A RENATO FILIO CONCINNATA

xcessit Mater nostra, quae nos, beniuola ac prouida manu, ad uarias uitae uices ducebatur: longo itinere et labore defessa consedit; e conspectu nostro abiit nosque liberos, desiderio eius affectos, immo confectos, quasi palantes, sine tali matre et magistra, oues reliquit.

Ad parentalia LYDIAE MARCONE VGLIONE, quam a nobis ereptam deflemus, ut uetus inferiarum poscit filiale officium, rite exornanda, laudationis mihi met ipsi onus imposui.

Incepturus tantae Matris laudes, orationem meam in elegos et in threnodias sponte ac ui ipsa sua se flectere sentio.

De uita et moribus tam Matris egregiae disserturus, cum perbreuem spatii mensuram mihi imposuerim, carptim tantum eminentiora et prompta collustrare queo. Ceterum res ab ea gestae, haud exiguo annorum curriculo, inter amicos et propinquos adeo sua splendescunt luce, ut non exornantis sed, quod fieri potest, tantum enumerantis munus exquirant.

Tam longo annorum spatio incredibile dictu est quot et quanta illa cogitauerit atque perfecerit! Illud recte ei accommodari licet quod Seneca noster de ueri sapientis uita asseuerat: uita eius uere “plena”, uere “perfecta” fuit (cf. *Ep. 93, 2-4*), quia “officia bonae ciuis, bonae amicarum”, bonae uxoris, bonae matris, bonae Christifidelis “exsecuta est: in nulla parte cessauit” (*ib.*)! Vere Seneca illam plene et perfecte

“functam omnibus uitae humanae stipendiis atque in summum bonum eius euectam” (*ib.*) recte diceret.

Profecto grauia sibi commissa munera egregie gessit. Vbi uersata est, etiam cum temporis adiuncta magnas exsoluendas adferebant difficultates, muliebrem se praestitit placido sed alaci ingenio, dexteritate rerum, circumspecta prudentia praeditam atque multigenae nauitatis fructus reliquit uberrimos. Adeo ut ei quoque tribui liceat illud paeconium quod Scriptura eleganter extollit in mulierem fortēm (*Prou. 31, 10 - 28, passim*): “Mulierem fortēm quis inueniet? (...) Quae siuit lanam et linum, et operata est consilio manuum suarum. (...) De longe portans panem suum, et de nocte surrexit, deditque praedam domesticis suis, et cibaria ancillis suis. (...) Accinxit fortitudine lumbos suos et roborauit brachium suum. (...) Manum suam aperuit inopi, et palmas suas extendit ad pauperem. (...) Fortitudo et decor indumentum eius (...). Surrexerunt filii eius et beatissimam paeedicauerunt”.

Multae et paeclarae uirtutes in ea fulsere quasi sidera emicantia in paefulgido caelo. Attamen dos animi, quae singularis et illustris in ea elucebat eiusque paecipuo decore mores exornabat, fuit bonitas: hilaris itemque alacris nec numquam suauiter adridens: ueri nominis sincera et mera bonitas, haud absimilis fonti, qui e patriae Alpis rupe perspicuo cursu ac perlucida unda descendit. Inde hausit indefatigabile bene faciendi studium, felicissimam in congressu hominum conloquioque comitatem, indigentium impigram sollicitudinem, se deuouendi alienis utilitatibus impensissimam uoluntatem. Iure merito, felicis accepti doni conscientia, asseuerare de se poterat: “Sortita sum animam bonam” (*Sap. 8, 19*). Probe putandum esse censeo hanc *euthymiam*, immo uero *megalopsychiam*, hanc denique ad benigne largeque sentiendum atque agendum propensam et procluem indolem accepisse ab alumna ruris

gente sua, quam semper habuit perquam sibi deuinctam atque dilectam.

Cum uero Lydia a pueritia ac adulescentia ad dilecta nec non exoptata uxoris atque matris munera explenda peruenit, deinde ad uitae maturitatem, natiua et iam adaucta huiuscemodi bonitas praeter modum ampliora incrementa suscepit, uelut meridiana ac uespertina lumina matutinam auroram insequentia. A uero aberrare non opinor eos qui censeant Deum ei dedisse “latitudinem cordis quasi arenam quae est in litore maris” (*III Reg.* 4, 29). Quod uoluit assecuta est; quod sibi faciendum proposuit, in rem et usum uitae, multis saepe mirantibus, deduxit.

Impressa est mentibus nostris ac numquam labetur materna eius imago, dulcis at sincera maiestas, quae tanto uenerabilior uidebatur quanto blandioribus muliebrem dignitatem uestiebat radiis humilitas.

Multa Lydia nobis reliquit quae collaudemus, multa quae imitemur: eximiam in orando Deo pietatem, admirabilem in sacris adeundis adsiduitatem, indefessam operam in transigendis negotiis, singularem laboris tolerantiam, candidam morum simplicitatem, in liberis, proximis, indigentibus adiuuandis actuosam sedulitatem, usque ad extremum uitae halitum se impense deuouendi indefatigabile studium.

In sustinenda quoque morte placida eius et illabefacta fortitudo prorsus patefactast. “Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius” (*Ps. 115*, 15): mors scilicet incorruptibilis uictoriae consummatio, immortalis uitae ianua, indefectibilis securitatis ingressus. Et cum e terris discederet, neglegens aspera sua, nostra cogitabat, uere filiis amanda et amabilis Mater. Reipsa nos tum sancte uiuere tum sancte mori sublimi exemplo perdocuit.

Nisus sum in inferiarum explendo filiali munere super mutum atque lacrimabile sepulcrum Matris desideratissimae epitaphii flores spargere. Attamen quam imparem me profiteor conlato a memet ipso officio digne laudandae tantae Matris, a nobis ereptae, maestique stipendii lacrimarum soluendi!

Abiit, non obiit: “non reliquit illa nos sed antecessit” (Sen., *Cons. ad Polybium*, 9, 9). Viuit et uiuet in nostra memoria Lydia: ubi uis festiuia ac beniuola caritas excoletur, ubi actuosa erga parentes, proximos, pauperes beneficentissima pietas exquiretur, ubi aspera hominum corda semper conectet pretiosa concordia. “Semper honos nomenque *eius* laudesque manebunt” (Verg., *Aen.* I, 609).

Tuque, Mater dulcissima, adsecuta sabbatum magnum sanctorumque consortium, memor esto nostri!

Aue aeternumque aue, Mater dilectissima! Sit in Sion locus tuus et in aeterna Ierusalem habitatio tua, ubi lux perpetua luceat tibi, ubi pacis compos sis sine fine beatae.

Aue aeternumque aue!

RENATVS

filius addictissimus, inextinguibili maerore affectus

Blanzati, apud Vercellas, die XXI mensis Ianuarii,
a.D. MMXVIII, abeunte anno ab obitu Matris desideratissimae